REZOLUŢIA ADOPTATĂ DE ADUNAREA GENERALĂ
Asupra raportului Comitetului VI (A/52/653)

52/164 – CONVENŢIA INTERNAŢIONALĂ PENTRU INTERZICEREA ATACURILOR TERORISTE CU BOMBE

Adunarea generală,
Reamintind Rezoluţia sa 49/60 din 9 decembrie 1994, prin care a adoptat Declaraţia asupra măsurilor de eliminare a terorismului internaţional, şi Rezoluţia 51/210 din 17 decembrie 1996,
Luând în considerare textul Proiectului de convenţie pentru interzicerea atacurilor teroriste cu bombe, elaborat de Comitetul ad-hoc constituit prin Rezoluţia 51/210 din 17 decembrie 1996 a Adunării Generale şi de Grupul de lucru al celui de-al VI-lea Comitet,

1. Adoptă Convenţia internaţională pentru interzicerea atacurilor teroriste cu bombe – anexă la prezenta Rezoluţie – şi decide deschiderea acţiunii de semnare a acesteia la sediul Naţiunilor Unite de la New York, în perioada 12 ianuarie 1998 – 31 decembrie 1999;
2. Cheamă toate statele să semneze şi să ratifice, să accepte, să aprobe sau să adere la Convenţie.

CONVENŢIA INTERNAŢIONALĂ PENTRU INTERZICEREA ATACURILOR TERORISTE CU BOMBE
(12 ianuarie 1998)

Statele Părţii la prezenta Convenţie
Având în vedere scopurile şi principiile Cartei Naţiunilor Unite referitoare la menţinerea păcii şi securităţii internaţionale şi promovarea bunei vecinătăţi şi a relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre state,
Profund preocupate de escaladarea pe olan mondial a actelor de terorism în toate formele lui de manifestare,
Reamintind Declaraţia făcută cu ocazia celei de-a cinci zecea aniversări a Naţiunilor Unite din 24 octombrie 1995,
Reamintind, de asemenea, Declaraţia asupra măsurilor de eliminare a terorismului internaţional, anexă la Rezoluţia 49/60 din 9 decembrie 1994 a Adunării Generale, în care, inter alia, „Statele membre ale naţiunilor Unite reafirmă în mod solemn condamnarea fără echivoc a tuturor actelor, metodelor şi practicilor teroriste ca fiind criminale şi nejustificate, oriunde şi de oricine ar fi comise, inclusiv a celor care periclitează relaţiile de prietenie dintre state şi popoare şi ameninţă integritatea teritorială şi securitatea statelor”,

Luând notă că Declaraţia încurajează, de asemenea, statele „să revadă de urgenţă domeniul de aplicabilitate al prevederilor legale internaţionale existente referitoare la prevenirea, reprimarea şi eliminarea terorismului sub toate formele şi manifestările acestuia, cu scopul de a asigura existenţa unui cadru legal cuprinzător care să acopere toate aspectele problemei”,
Reamintind Rezoluţia Adunării Generale 51/210 din 17 decembrie 1996 şi Declaraţia care completează Declaraţia din 1994 asupra măsurilor de eliminare a terorismului internaţional, anexă la aceasta,
Luând notă, că atacurile teroriste cu explozibili sau cu alte dispozitive letale devin tot mai răspândite,
Luând nota, de asemenea, că prevederile legale multilaterale existente nu se referă în mod adecvat la aceste atacuri,

Convinse de necesitatea urgentă a intensificării cooperării internaţionale dintre state pentru instituirea şi adoptarea de măsuri efective şi practice pentru prevenirea unor astfel de acte de terorism şi pentru urmărirea şi pedepsirea autorilor acestora,
Considerând că producerea unor astfel de acte este o chestiune care îngrijorează grav comunitatea în ansamblul său,
Luând notă că acţiunile forţelor militare ale statelor sunt guvernate de reguli de drept internaţional situate în afara cadrului acestei Convenţii şi că excluderea anumitor acţiuni din zona de acoperire a acestei Convenţii nu absolvă sau nu conferă caracter legal actelor cunoscute ca ilegale, sau implică urmărirea sub incidenţa altor legi,
Au căzut de acord asupra următoarelor:

ARTICOLUL 1
Pentru scopurile acestei Convenţii:

1. „amenajări ale statului sau guvernului" includ orice clădire sau mijloc de transport, cu caracter permanent sau temporar, care este utilizat sau ocupat de reprezentanţi ai statului, de membri ai guvernului, ai oficialităţilor legislative sau judiciare sau de oficiali şi angajaţi de stat ai altei autorităţi sau entităţi publice sau de către angajaţi sau de persoane oficiale ale unei organizaţii interguvernamentale pentru activităţile lor oficiale;
2. „amenajări de infrastructură" înseamnă orice amenajare publică sau privată care asigură sau distribuie servicii în beneficiul public, cum ar fi apa, canalizarea, energia, combustibilii şi comunicaţiile;
3. „exploziv sau alt dispozitiv letal" înseamnă:

a) o armă sau dispozitiv exploziv sau incendiar care este destinat – sau are capacitatea – să cauzeze moartea, răniri corporale grave sau pagube materiale substanţiale; sau
b) o armă sau un dispozitiv care este destinat – sau are capacitatea – să cauzeze moartea, leziuni corporale serioase sau pagube materiale substanţiale prin emiterea, răspândirea sau impactul de agenţi toxici chimici, biologici, toxine sau substanţe similare, radiaţii sau material radioactiv.
4. „forţele militare ale unui stat" înseamnă forţele armate ale unui stat care sunt organizate, antrenate şi echipate în conformitate cu legislaţia sa internă în scopul fundamental al apărării sau securităţii naţionale, ca şi persoanele care acţionează în sprijinul acestor forţe armate, aflate sub comanda, controlul şi responsabilitatea oficială a acestora;
5. „locuri publice" înseamnă acele părţi ale oricărei clădiri, teren, stradă, curs de apă sau orice alte amplasamente care sunt accesibile sau deschise publicului – continuu, periodic sau ocazional – şi care cuprinde orice zone comerciale, de afaceri, culturale, istorice, de învăţământ, religioase, guvernamentale, de găzduire, recreative sau altele similare care sunt, de asemenea, accesibile sau deschise publicului;
6. „sistem de transport public" înseamnă toate facilităţile, mijloacele şi echipamentele de transport – publice sau private -, care sunt folosite în/sau pentru servicii aflate la dispoziţia publicului pentru transportul de persoane sau mărfuri.

ARTICOLUL 2

1. Orice persoană comite un delict în sensul prezentei Convenţii, dacă persoana respectivă – ilegal şi intenţionat – furnizează, plasează, descarcă sau detonează un exploziv sau orice alt dispozitiv letal în interiorul sau împotriva unui loc public, a unei amenajări de stat sau guvernamentale, împotriva unui sistem de transport public sau infrastructurii unei amenajări:
a) cu intenţia de a cauza moartea sau leziuni corporale grave; sau
b) cu intenţia de a provoca distrugerea masivă a unor locuri, amenajări sau sisteme, unde astfel de distrugeri provoacă sau pot provoca daune economice majore.
2. orice persoană comite, de asemenea, un delict dacă încearcă să comită unul dintre delictele menţionate în paragraful 1 al prezentului articol.
3. orice persoană comite, de asemenea, un delict, dacă:
a) participă, ca complice, la comiterea unuia dintre delictele menţionate la paragrafele 1 sau 2 ale prezentului articol; sau
b) organizează sau conduce alte persoane să comită unul dintre delictele menţionate în paragrafele 1 sau 2 ale acestui articol; sau

c) contribuie, în orice alt mod, la comiterea unuia sau mai multor delicte din cele menţionate în paragrafele 1 sau 2 ale prezentului articol de către un grup de persoane ce acţionează pentru un scop comun; o astfel de contribuţie poate fi intenţionată şi să fie făcută în scopul încurajării activităţii criminale generale sau în folosul grupului sau să fie făcută cunoscând intenţia grupului de a comite delictul sau delictele respective.

ARTICOLUL 3

Această Convenţie nu se aplică în cazul în care delictul este comis în interiorul unui singur stat, când prezumtivul infractor şi victimele sunt cetăţeni ai acestui stat, când prezumtivul infractor este găsit pe teritoriul acelui stat şi, în conformitate cu articolul 6, paragrafele 1 sau 2 ale acestei Convenţii, nici un alt stat nu are vreo bază de exercitare a jurisdicţiei, cu excepţia situaţiilor în care prevederile articolelor 10-15 se pot aplica în acele cazuri.

ARTICOLUL 4

Fiecare Stat Parte trebuie să adopte măsurile necesare, astfel încât:
a) să definească drept infracţiune, în legislaţia sa internă, delictele, aşa cum sunt menţionate în articolul 2 al prezentei Convenţii;
b) aceste delicte să fie sancţionate cu pedepse corespunzătoare, care să ţină seama de natura gravă a delictelor respective.

ARTICOLUL 5

Fiecare Stat Parte trebuie să adopte măsurile necesare, inclusiv, la nevoie, legi interne, pentru a asigura ca actele criminale, care fac obiectul prezentei Convenţii – în special când acestea sunt intenţionate sau plănuite să provoace teroare în rândul publicului larg sau într-un grup de persoane, sau persoanelor particulare – să nu aibă circumstanţe justificabile prin considerente de natură politică, filozofică, ideologică, rasială, etnică, religioasă sau altele similare, şi să sancţioneze cu pedepse corespunzătoare gravităţii lor.

ARTICOLUL 6

1. Fiecare Stat Parte trebuie să ia măsurile necesare pentru stabilirea jurisdicţiei sale asupra delictelor, aşa cum sunt ele menţionate în articolul 2, când:
a) delictul este comis pe teritoriul respectivului stat; sau
b) delictul este comis la bordul unui vas ce navighează sub pavilionul respectivului stat sau într-un avion care este înregistrat în conformitate cu legislaţia acelui stat în momentul comiterii delictului; sau
c) delictul este comis de un cetăţean al statului respectiv.
2. Un Stat Parte poate, de asemenea, să-şi stabilească jurisdicţia asupra unui astfel de delict când:
a) delictul este comis împotriva unui cetăţean al acelui stat; sau
b) delictul este comis împotriva unei amenajări din străinătate a acelui stat sau guvern, inclusiv împotriva clădirii ambasadei sau altei clădiri diplomatice sau consulare ale acelui stat; sau
c) delictul este comis de un apatrid care are rezidenţa pe teritoriul acelui stat; sau
d) delictul este comis ca o încercare de a constrânge statul să întreprindă sau să-l împiedice să întreprindă vreo acţiune; sau
e) delictul este comis la bordul unui avion care este folosit de guvernul acelui stat.
3. După ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea la prezenta Convenţie, fiecare Stat Parte va notifica Secretarului General al Naţiunilor Unite jurisdicţia pe care şi-a stabilit-o în legislaţia sa internă în conformitate cu paragraful 2 al prezentului articol. Statul Parte respectiv trebuie să notifice imediat Secretarului General orice schimbare efectuată.
4. Fiecare Stat Parte va lua, de asemenea, măsurile necesare pentru stabilirea jurisdicţiei sale asupra delictelor menţionate la articolul 2 în cazurile în care prezumtivul infractor este prezent pe teritoriul său şi nu îl extrădează nici unuia din Statele Părţi care şi-au stabilit jurisdicţia în conformitate cu paragrafele 1 sau 2 ale prezentului articol.

5. Prezenta Convenţie nu exclude exercitarea nici unei jurisdicţii penale stabilite de un Stat Parte în concordanţă cu legislaţia sa internă.

ARTICOLUL 7

1. După primirea informaţiei că o persoană, care a comis sau asupra căreia există bănuiala că ar fi comis un delict, aşa cum se menţionează în articolul 2, se află pe teritoriul său, Statul Parte respectiv va lua măsurile necesare, în conformitate cu legislaţia sa internă, pentru a investiga faptele conţinute în informaţie.
2. După ce stabileşte că circumstanţele sunt justificate, Statul Parte, pe al cărui teritoriu se află infractorul sau prezumtivul infractor, va lua toate măsurile adecvate, în conformitate cu legislaţia sa internă, în vederea asigurării prezenţei persoanei respective în scopul urmăririi în justiţie sau extrădării.
3. Orice persoană, împotriva căreia se iau măsurile la care se referă paragraful 2 al prezentului articol, are dreptul:
a) să ia legătura, fără întârziere, cu cel mai autorizat reprezentant al statului al cărui cetăţean este sau care este împuternicit să apere interesele acelei persoane sau, dacă persoana este apatridă, al statului pe al cărui teritoriu acea persoană îşi are reşedinţa curentă;
b) să fie vizitată de un reprezentant al statului respectiv;
c) să fie informată despre drepturile sale prevăzute în paragrafele a) şi b) de mai sus.
4. Drepturile menţionate în paragraful 3 al prezentului articol vor fi exercitate în conformitate cu legislaţia şi reglementările statului pe al cărui teritoriu se află infractorul sau prezumtivul infractor, cu condiţia ca aceste legi şi reglementări să asigure un efect deplin al scopurilor vizate de drepturile acordate prin paragraful 3.
5. Prevederile paragrafelor 3 şi 4 ale prezentului articol nu trebuie să aducă nici o atingere dreptului oricărui Stat Parte, care reclamă jurisdicţia, în conformitate cu articolul 6 paragraful 1 (c), de a invita Comitetul Internaţional al Crucii Roşii să ia legătura sau să-l viziteze pe prezumtivul infractor.
6. Când un Stat Parte, potrivit prezentului articol, a luat o persoană în custodie, el trebuie să notifice imediat, direct sau prin intermediul Secretarului General al Naţiunilor Unite, Statelor Părţi care au stabilit jurisdicţia în conformitate cu articolul 6 paragrafele 1 şi 2, şi, dacă consideră oportun, oricărui alt Stat Parte interesat, faptul că persoana în cauză este în custodie şi circumstanţele care justifică reţinerea acesteia. Statul care face investigaţiile, stipulate în paragraful 1 al prezentului articol, va informa prompt Statele Părţi respective despre rezultatele cercetării şi va specifica dacă intenţionează să-şi exercite jurisdicţia.

ARTICOLUL 8

1. Statul Parte, pe teritoriul căruia se află prezumtivul infractor, trebuie ca, în cazurile în care se aplică prevederile articolului 6, dacă nu extrădează persoana respectivă, să fie obligat – fără absolut nici o excepţie şi indiferent dacă delictul a fost sau nu comis pe teritoriul său – să prezinte cazul, fără nici o întârziere, autorităţilor sale competente în vederea urmăririi judiciare prin procedee conforme legislaţiei respectivului stat. Aceste autorităţi vor hotărî, în acelaşi mod ca şi în cazul oricărui alt delict de natură gravă, în conformitate cu legislaţia acelui stat.
2. Când un Stat Parte, căruia legislaţia sa internă îi permite, extrădează sau predă în alt mod pe unul din cetăţenii săi, cu condiţia ca acesta să fie returnat în alt stat pentru a-şi ispăşi pedeapsa stabilită printr-un proces sau prin proceduri în care extrădarea sau predarea persoanei a fost prevăzută, acest stat şi statul care cere extrădarea persoanei sunt de acord cu această opţiune şi cu alţi termeni pe care ele îi consideră adecvaţi, o astfel de extrădare sau predare condiţionată va fi suficientă pentru absolvirea de obligaţia prevăzută în paragraful 1 al prezentului articol.

ARTICOLUL 9

1. Delictele specificate în articolul 2 vor fi considerate incluse ca delicte extrădabile în orice tratat de extrădare existent între oricare dintre Statele Părţi înainte de intrarea în vigoare în vigoare a prezentei Convenţii. Statele Părţi înţeleg să includă astfel de delicte ca delicte extrădabile în toate tratatele de extrădare ce vor fi încheiate între ele.

2. Când un Stat Parte, care condiţionează extrădarea de existenţa unui tratat de extrădare, primeşte o cerere de extrădare din partea unui alt Stat Parte cu care nu are tratat de extrădare, Statul Parte solicitat are latitudinea de a considera convenţia drept bază legală pentru extrădare, în conformitate cu delictele menţionate la articolul 2. Extrădarea va fi subiect al altor condiţii numai în termenii legislaţiei statului solicitat.
3. Statele Părţi, care nu condiţionează extrădarea de existenţa unui tratat de extrădare, vor recunoaşte între ele delictele stipulate de articolul 2 ca delicte extrădabile, în conformitate cu condiţiile stipulate de legislaţia statului solicitat.
4. La nevoie, delictele stipulate de articolul 2 pot fi tratate – în scopul extrădării între statele Părţi – ca fiind comise nu numai în locul în care acestea au avut loc, ci şi pe teritoriul statelor care şi-au stabilit jurisdicţia în conformitate cu articolul 6 paragrafele 1 şi 2.
5. Prevederile referitoare la delictele stipulate de articolul 2, existente în toate tratatele şi aranjamentele de extrădare dintre Statele Părţi, pot fi modificate de Statele Părţi în situaţia în care sunt incompatibile cu prezenţa Convenţiei.

ARTICOLUL 10

1. Statele Părţi îşi vor acorda reciproc asistenţă, într-o măsură cât mai mare, în procedurile de urmărire penală sau de extrădare privind delictele definite conform articolului 2, inclusiv asistenţă în obţinerea dovezilor necesare procedurilor respective.
2. statele Părţi îşi vor îndeplini obligaţiile din paragraful 1 al prezentului articol în conformitate cu orice tratat sau acord de asistenţă juridică mutuală, care poate exista între ele. În absenţa unor astfel de tratate sau acorduri, Statele Părţi îşi vor acorda asistenţă mutuală în conformitate cu legislaţia lor internă.

ARTICOLUL 11

Nici unul dintre delictele stipulate de articolul 2 nu poate fi considerat, din punctul de vedere al extrădării sau asistenţei juridice mutuale, ca un delict politic sau un delict legat de un delict politic, sau ca un delict inspirat de motive politice. În consecinţă, o cerere de extrădare sau de asistenţă juridică mutuală în cazul unui astfel de delict nu poate fi refuzată doar pe motivul că se referă la un delict politic sau la un delict legat de un delict politic, sau un delict inspirat de motive politice.

ARTICOLUL 12

Nimic din această Convenţie nu va fi interpretat ca impunând o obligaţie de extrădare sau de acordare de asistenţă juridică mutuală, dacă Statul Parte solicitat are motive serioase să creadă că cererea de extrădare pentru delicte definite de articolul 2 sau de acordare de asistenţă juridică mutuală în cazul unui astfel de delicte a fost făcută în scopul urmăririi judiciare sau pedepsirii unei persoane pe motive ce ţin de rasă, religie, naţionalitate, originea etnică sau opiniile politice ale persoanei în cauză, sau că acceptarea unei asemenea cereri poate cauza prejudicii respectivei persoane din oricare din aceste motive.

ARTICOLUL 13

1. O persoană care este reţinută sau ispăşeşte o pedeapsă pe teritoriul unui Stat Parte şi a cărei prezenţă in alt Stat Parte este cerută în scopul depunerii de mărturie, identificării ori acordării de asistenţă în vederea obţinerii de probe pentru investigarea sau urmărirea judiciară a delictelor conform prezentei Convenţii, poate fi transferată dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:
a) persoana îşi dă consimţământul de bunăvoie, şi
b) autorităţile competente ale ambelor state sunt de acord, în funcţie de condiţiile pe care statele respective le pot considera oportune.
2. În scopurile prezentului articol:
a) statul în care persoana este transferată va avea autoritatea şi obligaţia de a păstra în custodie persoana transferată, dacă nu este solicitat sau autorizat în alt fel de către statul din care persoana a fost transferată;
b) statul în care persoana este transferată îşi va îndeplini fără interzicere obligaţia de a o returna în custodia statului din care persoana a fost transferată, conform celor convenite anterior sau convenite în orice alt mod de autorităţile competente ale celor două state;

c) statul în care persoana este transferată nu va solicita statului din care persoana a fost transferată să iniţieze proceduri de extrădare pentru returnarea persoanei;
d) persoanei transferate i se va scădea din pedeapsa ce o execută în statul din care a fost transferată perioada de timp petrecută în custodia statului în care a fost transferată.
3. În afară de cazul când Statul Parte, din care o persoană urmează să fie transferată în conformitate cu prezentul articol, este de acord, persoana respectivă, indiferent de naţionalitatea sa, nu va fi persecutată sau deţinută, iar libertatea sa nu va fi supusă nici unei alte restricţii pe teritoriul statului în care ea este transferată pentru acte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului din care ea a fost transferată.

ARTICOLUL 14

Oricărei persoane care a fost luată în custodie sau împotriva căreia se întreprind măsuri sau proceduri conform prezentei Convenţii i se va garanta un tratament corect, inclusiv toate drepturile şi garanţiile în conformitate cu legislaţia statului pe teritoriul căruia se află şi cu prevederile aplicabile ale dreptului internaţional, inclusiv ale dreptului internaţional al drepturilor omului.

ARTICOLUL 15

Statele Părţi vor coopera pentru prevenirea delictelor stipulate de articolul 2, îndeosebi:
a) prin luarea tuturor măsurilor posibile, inclusiv, dacă este necesar, de adaptare a legislaţiei lor interne, în scopul prevenirii şi contracarării pregătirii, pe teritoriile lor sau în afara acestora, a comiterii acestor delicte, inclusiv măsuri de interzicere pe teritoriile lor a activităţilor ilegale ale persoanelor, grupurilor sau organizaţiilor care încurajează, instigă, organizează, finanţează cu bună ştiinţă sau se angajează în comiterea delictelor stipulate în articolul 2;
b) prin schimb de informaţii exacte şi verificate, în concordanţă cu legislaţia lor internă, şi prin coordonarea măsurilor administrative sau de altă natură în vederea prevenirii comiterii delictelor stipulate în articolul 2;
c) când este cazul, prin cercetări şi acţiuni privitoare la detectarea explozibililor şi a altor substanţe periculoase care pot provoca moartea sau rănirea corporală, prin consultări privind dezvoltarea standardelor de marcare a explozibililor, în scopul identificării originii acestora în investigaţiile de după explozie; prin schimb de informaţii referitoare la măsurile preventive, la cooperare şi la transferul de tehnologie, echipamente şi materiale legate de acestea.

ARTICOLUL 16

Statul Parte, în care prezumtivul infractor este urmărit în justiţie în concordanţă cu legislaţia lui internă sau cu procedurile aplicabile, va comunica rezultatul acţionării în justiţie Secretarului General al Naţiunilor Unite, care va transmite aceste informaţii celorlalte State Părţi.

ARTICOLUL 17

Statele Părţi îşi vor îndeplini obligaţiile stipulate de prezenta Convenţie în conformitate cu principiile egalităţii suverane, integrităţii teritoriale a statelor şi neintervenţiilor în problemele interne ale altor state.

ARTICOLUL 18

Nimic din prezenta Convenţie nu îndrituieşte un Stat Parte să întreprindă pe teritoriul altui Stat Parte exercitarea jurisdicţiei şi realizarea funcţiilor ce incubă exclusiv autorităţilor acelui Stat Parte prin legislaţia sa internă.

ARTICOLUL 19

1. Nimic din prezenta Convenţie nu va afecta alte drepturi, obligaţii şi responsabilităţi ale statelor şi indivizilor în conformitate cu dreptul internaţional, îndeosebi cu scopurile şi principiile Cartei Naţiunilor Unite şi ale dreptului internaţional umanitar.

2. Acţiunile forţelor armate în timpul unui conflict armat, în accepţia dată acestor termeni de dreptul internaţional umanitar, când sunt reglementate de acest drept nu sunt reglementate de prezenta Convenţie, iar acţiunile întreprinse de forţele armate militare ale unui stat în exercitarea obligaţiilor lor oficiale, reglementate de alte norme ale dreptului internaţional, nu sunt guvernate de prezenta Convenţie.

ARTICOLUL 20

1. Orice diferend între două sau mai multe State Părţi privind interpretarea sau aplicarea prezentei Convenţii, care nu poate fi soluţionată prin negocierile într-o perioadă de timp rezonabilă, va fi, la solicitarea uneia dintre ele, supusă arbitrajului. Dacă, în decurs de şase luni de la data solicitării arbitrajului, părţile nu ajung la o înţelegere cu privire la organizarea arbitrajului, oricare dintre părţi poate să defere controversa Curţii Internaţionale de Justiţie printr-o cerere scrisă, în conformitate cu Statutul Curţii.
2. Fiecare stat poate, în momentul semnării, ratificării, acceptării sau aprobării prezentei Convenţii sau al aderării la ea, să declare că nu se consideră obligat să respecte paragraful 1 al prezentului articol. Celelalte State Părţi nu vor fi obligate să respecte paragraful 1 în relaţiile cu Statul Parte care a făcut această rezervă.
3. Orice stat care a făcut o rezervă în legătură cu paragraful 2 al prezentului articol poate, în orice moment, să-şi retragă rezerva, notificând acest lucru Secretarului General al Naţiunilor Unite.

ARTICOLUL 21

1. Prezenta convenţie va fi deschisă spre semnare tuturor statelor, începând cu 12 ianuarie 1998 până la 31 decembrie 1999, la sediul Naţiunilor Unite din New York.
2. Prezenta Convenţie este supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la Secretarul General al Naţiunilor Unite.
3. Prezenta Convenţie va fi deschisă aderării oricărui stat. Instrumentele de aderare vor fi depuse la Secretarul General al Naţiunilor Unite.

ARTICOLUL 22

1. Prezenta Convenţie va intra în vigoare la cea de-a treizecia zi de la data depunerii , la Secretarul General al Naţiunilor Unite, al celui de-al douăzeci şi doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.
2. pentru fiecare stat care va ratifica, accepta, aproba sau adera la Convenţie după depunerea celui de-al douăzeci şi doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, Convenţia va intra în vigoare în a treizecia zi de la depunerea, de către statul respectiv, a instrumentelor sale de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

ARTICOLUL 23

1. Orice Stat Parte poate denunţa prezenta Convenţie printr-o notificare scrisă adresată Secretarului General al Naţiunilor Unite.
2. Denunţarea va intra în vigoare la un an după primirea notificării de către Secretarul General al Naţiunilor Unite.

ARTICOLUL 24

Originalul acestei Convenţii, ale cărei texte în limba arabă, chineză, engleză, franceză, rusă şi spaniolă sunt autentice în egală măsură, este depus la Secretarul General al Naţiunilor Unite, care va trimite copii autentificate ale acestuia tuturor statelor.
Drept pentru care subsemnaţii, autorizaţi în mod corespunzător în acest sens de respectivele guverne, au semnat prezenta Convenţie, deschisă spre semnare la sediul Naţiunilor Unite de la New York, la 12 ianuarie 1998.